

Viết Trước Ngày Lễ Tạ Ơn

Mùa thu đã đến nơi thành phố mình ở từ lâu rồi, vào cuối tháng chín lặn. Định lái xe vòng vòng các thành phố lặn cận trong tiểu bang để xem lá vàng rơi. Ý định chưa thành thì đã thấy mùa đông lù lù kéo tới. Mưa và lạnh. Có những việc mình dự định sẽ làm tuần này, tháng này hoặc năm này nhưng rồi việc cứ nằm một chỗ cho đến lúc phải buông tay, không thực hiện nữa. Cá nhân mình vẫn thường dính vào những trục trặc như thế. Đầu tháng 11 đã có những cơn mưa rả rích và hơi lạnh về đêm. Chuyện nhỏ. Đã ghi danh và đóng tiền đi trại từ ngày 4 cho đến ngày 6 tháng 11. Dụng cụ trại đã chất đầy lên xe để sẵn sàng lên đường. Ngờ đâu hôm 1 tháng 11 đang lái xe đi chợ bằng qua giữa đường thì bỗng dừng nghe một tiếng rầm. Chớp mắt một cái thì thấy chiếc xe nhỏ bé của mình hôn vào một chiếc truck màu đen do một chàng da đen đen ngồi phía trước đang trợn hai con mắt trắng dã nhìn xuống mình. Biết lỗi do mình nên đưa tay ra dấu cho chàng lái vô bãi đậu xe trong chợ. Cả hai đậu xe lại, mình bước xuống, chàng cũng ra khỏi xe. Mình hỏi chàng có OK không? Chàng trả lời OK. Xe chàng to gấp đôi xe mình mà không OK sao được! Chàng đòi coi giấy insurance. Mình đưa cho chàng. Chàng gọi điện thoại cho hãng insurance của mình. Đứng thủ tục. Xe chàng chỉ trầy một tí tẹo thôi. Xe mình thì tanh bành phía trước bên phải. Thấy có nước trong xe chảy ra, lúc đầu cứ tưởng là bình nước làm nguội máy, nhìn kỹ không phải. Nước có màu xanh, tức là bình nước lau kính xe bị bể. Tưởng xe hư nhẹ, tự sửa khỏi khai insurance nhưng sau đó thấy hư nặng nên người con rể bảo phải khai insurance cho nó đền. Đền cả hai bên luôn. Lái xe lết về nhà chờ insurance làm việc. Sau cả tuần mới xong. Thế là việc đi cắm trại bị hủy bỏ. Bà con Hường Đạo hỏi “có sao không?”. Mình trả lời “xe thì có sao nhưng mình thì không sao!” Ai cũng cười mình, cho là đụng xe mà còn tếu. Có anh bạn cứ bảo mình khai đau đầu đau ngực đau vai... vì xe đụng nhưng mình không khai vì mình không hề hấn chi cả. Nếu khai thì dĩ nhiên sẽ có thêm tiền bồi thường. Mình biết có khối người – xin lỗi – Việt Nam ta, khi tai nạn không hề hấn gì cũng khai vẹo xương, đau lưng nhức vai và khủng hoảng tinh thần, phải mất liên tục vài tháng đi đến mấy ông thầy nắn xương – đấm bóp (chiropractor) để chữa trị rồi lãnh tiền bồi

thường Có mấy ông bạn hỏi “tại sao đụng xe?” Mình khai thành thật như sau: “Tui lái xe ở Mỹ 30 năm, bị người ta húc vào xe tui ba lần. Lần này tui phải húc lại húc cho bõ ghét...” Ai cũng nói mình tửng. Nhưng mình biết mình không tửng hay ít nhất là chưa tửng. Chỉ có tếu một tí chui thôi. Mình nghĩ: có tinh thần lạc quan, đầu óc có chút hài hước, tếu tếu một chút thì sẽ được sống lâu thêm đăm ba bữa...

Đúng ngày sinh nhật của mình, đến chỗ cho mượn xe để nhận xe đem về chạy trong lúc xe mình kéo đến shop để sửa. Insurance mượn xe cho mình chạy một tháng. Hy vọng xe sửa xong trước ngày trả. Có xe rồi mình ghi danh đi cắm trại tiếp. Trại ba ngày 18-19 và 20 tháng 11. Trời vừa mưa vừa gió lại vừa lạnh nhưng vẫn cứ đi. Người dự trại đa số thuộc thành phần “bao lố” nên không cắm lều ngoài trời, mà muốn cắm cũng chẳng được vì trời mưa và lạnh. Sinh hoạt phần nhiều là trong phòng hội. Trại này là trại để ông già bà lão vui chơi nên không có các em tham dự. Có năm sáu bô lão ở các tiểu bang xa xôi cũng đu theo máy bay về dự. Nói chung là trại ăn no, ngủ ấm và chơi vui hết biết. Khi chia tay ai cũng luyến tiếc, cảm động nhưng không thấy cụ nào rưng rưng nước mắt. Cùng hẹn nhau mùa đông năm tới.

Hôm đi trại về nhằm lúc các trận World Cup mở màn nên cũng ráng nhướng mắt ra xem cho hết trận giữa chủ nhà Qatar và Ecuador. Chủ nhà thua là cái chắc. Sau khi xem trận đấu mới lăn ra sofa mà ngủ, thức dậy tắm rửa vì hai hôm ở dơ. Lại tới giờ hẹn với mấy anh bạn vào buổi chiều nên lại phải lên đường. Thường thì phải mang theo một món ăn để góp vốn nhưng không lo kịp nên chỉ thấy ở một góc nhà có mớ rượu vang, bèn kẹp một chai đem tới nhà bạn. Bạn ra mở cửa đón vào. Vừa bắt tay vừa xuất khẩu ra bốn câu thơ như sau:

Đến chơi bạn không đem món gì
Chợ búa mùa đông chẳng có chi
Đành mang chai rượu làm quà cáp
Bạn bè xúm lại cùng nhâm nhi

Anh bạn khoái 4 câu thơ nên đã gửi cho ảnh. Đang chờ ảnh họa lại...

Tuần trước có người bạn ở Canada gửi email có nội dung nguyên văn như sau: *Bên Canada cũng có Thanksgiving, cùng một truyền thống và tinh thần lễ hội như bên Hoa Kỳ nhưng khác ngày. Nếu lấy cuối tháng 11 thì...chịu sao nổi với nhiệt độ rất thấp và tuyết ngập trời. Bên Canada, Thanksgiving lấy Second Monday of October...Thì ra là thế! Lâu nay mình vẫn tưởng bên Canada cử hành lễ Tạ Ơn cùng thời gian với bên Mỹ. Thấy anh bạn viết như vậy thì mình cũng đoán ra rằng: dạo chiếc tàu Mayflower mang 102 người di dân tị nạn đầu tiên đến bờ đông nước Mỹ năm 1620, sau đó cũng có những người đổ bộ lên miền đông Canada vì có dạo mình có dịp đến viếng một số thành phố phía đông nước này như Saint John, Halifax và Sydney... cũng có ghé thăm một vài địa điểm mà dân tị nạn từ Âu Châu đã đặt chân tới đây từ thế kỷ 17 – 18. Như vậy bên Canada cũng như bên Mỹ, xuất xứ của ngày lễ Tạ Ơn đều đến từ một nguyên nhân.*

K

Không ai đã ở trên đất Mỹ mà không biết ngày Lễ Tạ Ơn – Thanksgiving Day mang ý nghĩa mừng được mùa thu hoạch và cảm tạ Chúa ban cho cuộc sống no đủ, đồng thời cũng để cảm ơn những người dân bản địa đã giúp

cho những di dân. Đây là ngày lễ có tính cách quốc gia. Lễ Tạ Ơn được tổ chức tại Hoa Kỳ vào giữa thế kỷ 20 vào các thời điểm khác nhau. Tới ngày 26 tháng 12 – 1941 tổng thống Franklin D. Roosevelt đã ký sắc lệnh thống nhất ngày lễ Tạ Ơn nhằm vào ngày thứ năm (Thursday) cuối cùng của tháng 11. Tại Canada, kể từ năm 1957 lễ Tạ Ơn được tổ chức vào ngày thứ hai (Monday) của tuần lễ thứ hai trong tháng 10.

Gà tây là món ăn truyền thống trong ngày lễ Tạ Ơn trong đại đa số các gia đình ở Mỹ và Canada. Ngoài ra các món khác như khoai tây nghiền, các loại rau củ và đặc biệt là món bánh bí đỏ. Tuy nhiên, món bánh bí đỏ của Canada có thêm gừng, đinh hương và quất trong khi người Mỹ thường cho thêm bơ, đường... Theo tập tục thì bữa ăn tối quan trọng nhất của ngày Tạ Ơn được tổ chức vào chiều tối thứ năm tại Mỹ trong khi tại Canada có thể rơi vào chủ nhật hoặc thứ hai.

Việc đi du lịch hoặc thăm viếng nhau nhân dịp lễ Tạ Ơn là sinh hoạt phổ biến của người dân Mỹ cũng như Canada. Tại Mỹ, khoảng thời gian 4 ngày nghỉ được coi là một trong những dịp du lịch nhộn nhịp nhất trong cả năm, trong khi dân Canada cũng tận dụng 3 ngày lễ ngắn ngủi của mình để du lịch và thoát ra khỏi công việc hàng ngày.

Cuối cùng là việc mua sắm trong mùa lễ Tạ Ơn. Trước ngày lễ, thiên hạ đã đổ xô đi mua để làm quà tặng cho những người thân trong gia đình hay bạn bè. Nhưng nay thì người ta mua trên online nhiều hơn để tránh phải đi đến các cửa tiệm. Các cửa tiệm lớn nhỏ vào mùa này đều phải mướn thêm nhân viên đứng bán hàng, thường là giới học sinh, sinh viên... mới giải quyết được số lượng khách hàng quá đông đúc. Đặc biệt sau ngày lễ, vào thứ sáu được gọi là “Black Friday” thiên hạ xếp hàng rất dài để chờ vào mua được những mặt hàng giảm giá, có khi tới 80%. Thiên hạ vào tối thứ năm đã mang lều ra dựng ngay trước các cửa hàng để chờ cho đến sáng hôm sau, khi các cửa hàng vừa mở cửa là họ ào vô tranh lấy những món hàng ưng ý, lắm khi phải giành giật với người khác bằng bạo lực. Nhiều lần mình cũng muốn đi ra những nơi bán hàng vào “Black Friday” để xem không khí mua bán các nơi đó như thế nào nhưng rồi nghĩ lại, cái cảnh sắp hàng rồi xô nhau tranh

nhau chạy vào giành giật các món hàng đã lăm phen nhìn thấy chiếu trên các hệ thống truyền hình cũng đủ, ra đó làm chi cho nhọc người...Cũng trên truyền hình, sáng thứ năm ngồi xem cuộc diễn hành nổi tiếng nhất tại Hoa Kỳ của đại công ty Macy's. Tại Canada các cuộc diễn hành thường nhỏ và giới hạn ở một số địa phương.

Ngày mai, thứ năm, ngày 24 mình sẽ qua nhà con để dự một cuộc họp mặt mừng lễ Tạ Ơm cùng với các con các cháu.

Đã 30 năm rời xa quê hương. Dịp này cá nhân mình cảm ơn các đồng tổ tiên khai sáng nước Việt, cảm ơn các anh hùng liệt nữ đã hy sinh để giữ vững bờ cõi suốt hơn nghìn năm chống giặc xâm lăng phương Bắc. Cảm ơn quân dân cán chính Miền Nam đã chiến đấu cho Miền Nam Tự Do No Ấm cho đến tháng tư 1975. Cảm ơn người vợ rất hiền và các con của tôi. Và cháu của tôi. Cảm ơn bạn bè. Cuối cùng không quên cảm ơn Nước Mỹ Vĩ Đại đã cứu mang tôi và gia đình trong suốt 30 năm qua.

Phong Châu

24 Tháng 11 - 2022

